Se oli pakko tehdä. Vaikka rakkauden, välittämisen vuoksi, samalla jotain särkyi peruuttamattomasti. Vuodet jotka se näennäisen välinpitämättömästi kanssani vietti, silti tiedän että se välitti. Silloin kun olin uupunut, se vaati minua jaksamaan. Ei vaatinut paljon, vain merkin siitä että välitän. Ehkä lopulta se olin minä joka oli välinpitämätön. Ehkä en osannut arvostaa sitä, ennen kuin se oli poissa. Ihmiset kiintyvät hassuihin asioihin, luulevat että elämä on ikuista. Luulevat että asiat säilyvät muuttumattomina aina. Elämä ei kuitenkaan ole ikuista, se muuttuu kokoajan. Välittäminen. Rakkaus. Sen sijaan säilyy, varsinkin silloin kun sen äkisti menettää. Silloin siitä ei voi enää päästää irti. Ehkä se vielä tulee haalistumaan, mutta uskon että se ei koskaan kuole. Ei, en menettänyt ketään ihmistä. Se ei kuitenkaan tarkoita sitä, ettenkö voisi tuntea kuten tunnen. Surua. Ikävää. Jonkun muun asian takia. Niin kuin kerroin, ihmiset kiintyvät hassuihin asioihin. Minä kiinnyin kissaan. Hassua eikö? Ehkä jonkun mielestä en ole vielä menettänyt tarpeeksi. Ei ihminen voi tunteitaan valita, en edes itkenyt vanhempieni kuoltua. Kaipaan silti. Vanhempieni pois lähtö ei ollut niin vaikeaa, kuin sen sitten varmaan olisi pitänyt olla. Jos se olisi mennyt toisin päin, uskon että vanhempani olisivat tunteneet jota kuinkin samalla tavalla kuin minä tunnen kun menetin kissani. Vuosienkin jälkeen toisinaan nukkumaan mennessä olen kuulevinani tassujen äänen ja tunnen kun se hyppää sängyn jalkopäätyyn nukkumaan kanssani. Joudun sytyttämään valot, vain nähdäkseni ettei kissaa enää ole. Pahinta kaikessa on kuitenkin se, että jossain sisimmässäni mietin yhä oliko se pakko tehdä. Järki ja tiede sanoo, että oli. Kissa oli sairas ja kipeä. Sairastunut vanhuuttaan. Se oli minulla viisitoista vuotta, jonka aikana se ei ainoastaan ajanut minua välillä suunniltani tempauksillaan, vaan se myös tunsi myötätuntoa minua kohtaan kun surin. Se lohdutti aina, silloin tuntui kuin se olisi kysynyt, "miksi sinä itket? Ei hätää, halaat vain minua ja silität pahan olon pois". Pahinta kaikessa oli se, että viimeisellä matkallaan, eläinlääkärin pöydällä se teki sen, minkä se aina teki kun surin. Liikkui reippaasti, oli valpas ja rohkea puolestani. Se katsoi minuun kuin sanoen. "Ei hätää, älä itke, silität vain pahan olon pois". Se oli pakko silti tehdä. Olin sen vierellä loppuun asti, vaikka samalla minussa jokin särkyi. Aika ajoin suru jonka tunnen tuota eläintä muistellessani, tuntuu samalta kuin kaikki ne turhat ja tähdelliset murheet, joiden takia se joutui minua lohduttamaan, vyöryisivät kerralla yli. Kysyin aikoinaan, yhdeltä vanhemmalta naiselta, antaisiko hän kodin yhdelle tuttavani kissanpennuista. Nainen kieltäytyi ja vastasi jotain, mitä en vielä silloin ymmärtänyt. "En voi ottaa, sillä en kestäisi enää luopua yhdestäkään lemmikistä". Valitettavasti minä ymmärrän tuota naista nyt.